Proletariërs van alle landen, verenigt u!

De Stem van de Arbeiders

La Voix des Travailleurs

nr 63

bijdrage tot de kosten 0,60 € - juli 2016

Uitgave van Arbeidersstrijd - Lutte ouvrière (communistisch trotskistisch)

De regeringen vallen aan, de bazen incasseren, de werkers moeten zich niet laten doen!

In dit nummer:

La Voix des Travailleurs existe aussi en français

Vriendschap onder demagogen

De leider van de N-VA had gisteren nog nauwe banden met Boris Johnson, één van de voornaamste leiders van de Brexit-campagne. Men dronk samen thee in Londen en stuurde berichten van onderlinge steun naar elkaar. Maar vandaag vindt De Wever dat de Britten een "domme keuze" hebben gedaan.

Bart et Boris in Londen in 2014

Dit zegt veel over de minachting die hij heeft voor zijn eigen kiezers aan wie hij een soortgelijke keuze voorstelt door hen te beloven dat ze beter zouden zijn als Vlaanderen zelf kon kiezen, en die vandaag de bezuinigingsmaatregelen verduren van de federale regering EN van de Vlaamse regering.

Extreemrechtse zevert in alle talen

De Belgische extreemrechtse wil ook van de overwinning van de Brexit profiteren en aan de zaak meedoen. Maar is het beter dat België een Belxit doet (Modrikamen - PP) of moet er een Vlexit komen (Vlaams Belang) of nog een Wlexit in de schaduw van Marine Le Pen (Rassemblement Wallonie-France)?

De werkers hoeven niet te kiezen achter welke grenzen ze opgesloten worden om beter uitgebuit te worden, ze kunnen integendeel een einde maken aan grenzen en uitbuiting!

Racistische daden stijgen

Volgens de Britse politie zijn xenofobische daden vervijfvoudigd sinds het referendum over de uitstap uit de EU. Beledigende pamfletten, tags, betogingen voor moskeeën of Poolse culturele centra, aanval op straat: racisten en extreemrechtse militanten voelen zich sterk aangemoedigd.

De Britse premier, Cameron, heeft deze daden afgekeurd. Maar sinds jaren heeft het geheel van de Britse politieke klasse de immigratie voorgesteld als een "probleem" en heeft die geweigerd de vluchtelingen en de vreemdelingen te ontvangen. Cameron en al diegenen die hebben geprobeerd de werkers onder elkaar te verdelen en de enen tegen de anderen te stellen hebben dit klimaat van haat gevoed.

Nochtans zijn de enige verantwoordelijken voor de werkloosheid en de ellende, zowel in Groot-Brittannië als hier, de bazen die ontslaan en de regeringen in hun dienst.

Wie zijn we?

Het kapitalisme laat elke dag zien dat het niet alleen een onrechtvaardige en gewelddadige systeem is, maar ook dat het een zware bedreiging vormt voor de mensheid : het veroorzaakt de crisissen, de oorlogen, de uitputting van de grondstoffen en van de natuurlijke omgevingen. Deze grote problemen kunnen niet opgelost worden zonder een einde te maken aan de anarchie van de huidige kapitalistische maatschappij, die in sociale klassen verdeeld is en op economische concurrentie en individuele egoïsme berust.

Arbeidersstrijd organiseert mannen en vrouwen die ervan overtuigd zijn dat het communisme de enige toekomst is voor de mensheid.

We zijn ervan overtuigd dat de werkers het kapitalisme kunnen vervangen door een vrije, broederlijke en menselijke maatschappij, want ze/zij ? vormen de meerderheid van de bevolking en doen de hele samenleving draaien. En ze hebben geen enkel persoonlijk belang bij het behouden van de huidige maatschappij.

We zijn ervan overtuigd dat de werkers de middelen hebben om de Staat van de burgerij te vervangen en zowel de grote bedrijven en banken als de hele werking van de economie en van de politiek te onderwerpen aan hun collectieve en democratische controle. Dit is de voorwaarde voor een maatschappij die in het belang van allemaal georganiseerd zou worden en waar iedereen de macht effectief zou kunnen uitoefenen.

Bovendien verdedigen we het idee dat de werkers geen vaderland hebben en dat een volk dat een ander onderdrukt niet vrij kan zijn. We beroepen ons op het communistisch manifest van Karl Marx en Friedrich Engels dat met de oproep eindigt van: proletariërs aller landen, verenigt U!

Arbeidersstrijd-Lutte ouvrière maakt deel uit de Internationalistische Communistische Vereniging (trotskistisch) waarvan de bekendste afdeling Lutte ouvrière in Frankrijk is, de partij van Arlette Laguiller en Nathalie Arthaud.

We beroepen ons op Trotski, de Russische revolutionair en kameraad van Lenin, die vermoord is omdat hij nooit is gezwicht en tot het einde de communistische ideeën heeft verdedigd tegen het stalinisme.

Om contact met ons te nemen:

Schrijven naar BP 62 5100 Jambes,

zonder andere vermelding

naar contact@arbeidersstrijd.be,

of per telefoon aan 0479 44 81 52

Verantwoordelijke uitgever: P. Lambert, zelfde adres

Website :

http://www.arbeidersstrijd.be

Abonnementen:

Normaal: 8,50 € voor 10 nummers (1 jaar)
Met steun: 15 € voor 10 nummers (1 jaar)

U kan zich abonneren op De Stem van de Arbeiders en betalen via overschrijving op de bankrekening :
IBAN : BE16 0004 2035 6974 ; BIC : BPOT BEB1
met vermelding : abonnement SvdA
(Vergeet niet een e-mail naar ons te sturen met uw gegevens op het adres : contact@arbeidersstrijd.be)
U kan ook betalen door uw gegevens en de prijs van het abonnement te sturen naar de postbus BP 62 5100 Jambes.

Brexit: de dans van de demagogen

Het referendum dat in Groot-Brittannië is georganiseerd heeft als uitslag een meerderheid gegeven om de Europese Unie te verlaten. Dit is een overwinning voor alle reactionaire, anti-migranten, nationalisten en voorstanders van de soevereiniteit uit Groot-Brittannië en Europa.

In dit referendum zijn de belangen van de werkers niet vertegenwoordigd noch door een kamp, noch door een andere. Het remainkamp verdedigde de lidmaatschap tot een Europa dat voor de kapitalisten en de bankiers is gemaakt. De werkers die bewust zijn te moeten omgaan met een politieke kaste en met instellingen die nooit aan hun kant hebben gestaan, konden dat niet goedkeuren.

Maar aan het leave-kamp komen staan was een manier van een anti-immigratie en racistische stemming goed te keuren en de lastertaal te steunen die wordt gesproken over de migranten die beschuldigd worden van de sociale hulp te profiteren en de banen van de Britten te pakken. In de twee gevallen was dit een verkeerde keuze.

De arbeiders hebben al veel verloren want de campagne voor de Brexit heeft de verdelingen verergerd die de Britse werkers tegen de Europese werkers stellen; de migranten die vroeger aangekomen zijn tegen de nieuwkomers. Deze reactionaire evolutie vormt een gevaar voor alle werkers in Europa.

Wat kan zo'n nationale soevereiniteit betekenen voor de uitgebuitenen wanneer hun banen, lonen, pensioenen afhankelijk zijn van de welwillendheid van het patronaat! Of het nu op Europees niveau is, op het niveau van een groot land, of van een kleine regio, een bankier blijft een bankier, een baas blijft een baas. Aan de werkers doen geloven dat ze aan de uitbuiting kunnen ontsnappen of wat bescherming kunnen vinden bij hun nationale Staat is een bedrog.

Men moet maar naar de N-VA kijken die de Vlaamse werkers prachtige beloftes heeft gedaan als Vlaanderen voor zichzelf kon beslissen. De nationalisten die in de Vlaamse regering zitten en die in de federale regering zijn aangekomen, leiden een even geweldaddig anti-arbeiders bezuinigingspolitiek als de andere partijen. Alle beloftes zijn vergeten, de werkers moeten opdraaien voor de kapitalisten!

Op economisch niveau zal de "scheiding" van de Brexit alleen formeel zijn. De Britse en Europese kapitalisten hebben er belang in hun economische relaties te behouden. Hun politieke vertegenwoordigers zullen gewoon andere verdragen schrijven en andere akkoorden tekenen. Maar voor de uitgebuitenen zal het steeds dezelfde chantage zijn met de competitiviteit.

Als de werkers zich laten afleiden van hun klassenbelangen met valse debatten, zullen ze steeds verliezen. En ze lopen opnieuw zo'n risico met de nieuwe speculatiegolf die de Brexit heeft doen ontstaan. Want we hebben gezien hoe de beursstorm van 2008 in een economische crisis op wereldniveau heeft uitgemond, die dan door de werkers is betaald via ontslagen en sluiting van fabrieken.

De Britse politici zijn even goede leugenaars en demagogen als die van hier. Boris Johnson, de oude burgemeester van Londen, die een paar jaar geleden voorstander was van de EU, is nu voor de campagne in één van zijn felste tegenstanders veranderd. Nu de Brexit goedgekeurd is, is hij veel minder gehaast om de EU te verlaten!

Men moet deze demagogen als de pest wantrouwen want ze leiden de sociale woede af van de echte verantwoordelijken en ze zaaien de gif van de verdeling in de arbeidersklasse.

De enige manier om vooruit te gaan is de werkers voor te bereiden om hun binnenlandse vijanden te bestrijden: de bazen, de regeringen en hun systeem. Door allemaal samen te gaan, hoe dan ook hun nationaliteit, vertegenwoordigen de werkers een kracht die in staat is zichzelf te verdedigen. De belangen van de uitgebuitenen kunnen alleen in het kader van de klassenstrijd verdedigd worden. Op dat terrein moeten ze vechten.

Beurzen na de Brexit: na mij de zondvloed!

Paniekwind, krach, aardbeving, verschrikkelijke economische onzekerheid, de grote woorden ontbraken niet na de stemming van de Britten voor de uitstap uit de EU. Voor het moment weerspiegelen de val van de beurskoers en van de Britse pond vooral de speculatie van de banken en van de grote groepen die op het tegenovergestelde resultaat hadden gewed.

De Brexit is nog niet effectief, maar de speculatie is al op het hoogste punt. Is dit de nieuwe schok die de volgende grote kracht en een nieuwe verergering van de crisis zal veroorzaken? Niets kan het zeggen.

Maar om het hoofd te bieden aan de paniek op de markten heeft de bank van Engeland al aangekondigd dat ze bereid was 250 miljard in te pompen om te proberen de gevolgen in te perken. De Europese Centrale Bank en zelfs de Amerikaanse FED hebben beurtelings verklaard bereid te zijn hun chequeboek te gebruiken.

Brexit of niet brengen de Staten de speculanten er bovenop en bereiden ze op deze manier de volgende crisis voor.

De verdedigers van de Brexit wezen met de vinger naar de armen en de migranten die te veel zouden kosten. Maar het zijn de kapitalisten, de bankiers en de speculanten die te veel kosten!

De werkers van de toeleveranciers van Brussels Airport laten zich niet doen

Na die van Aviapartners zijn het de bagageafhandelaars van Swissport die op vrijdag 17 het werk hebben neergelegd om tegen de werklast te protesteren. De directie en de vakbonden hebben een akkoord gevonden door 50 tijdelijke contracten te verlengen en 50 studenten aan te werven. Anders gezegd: niets is opgelost.

Van de luchtverkeerleiders tot de bagageafhandelaars zijn veel categorieën van werkers in Brussels Airport (Zaventem) gekant tegen de extra werklast.

De bazen reageren door andere categorieën onder druk te zetten: de luchtvaartmaatschappijen zoals Brussels Airlines, of de reisbureaus, zoals Thomas Cook, hebben bijvoorbeeld aan hun personeel gevraagd om de bagages zelf af te laden en te verplaatsen.

Sinds jaren worden de werkers verdeelt in veel verschillende kleinere firma's die soms ook concurrent zijn. Maar de patronale druk kan uiteindelijk uitmonden in reacties van het geheel van het personeel, wat helemaal terecht zou zijn.

Dividenden swingen de pan uit

De directeur van Charleroi Airport kondigt de storting van een dividend aan van 600 000€ voor zijn aandeelhouders waaronder de Italiaanse groep Save die ermee bedreigd had weg te gaan. De werkers van de luchthaven hebben na de aanslagen veel overuren verduurd maar de beloftes over het aannemen zijn nooit concreet geworden.

Zoals de luchtvaartmaatschappijen voeren de luchthavens , die vaak deels geprivatiseerd zijn, een concurrentiestrijd om de inkomens uit de groei van het aantal reizigers te proberen te krijgen... door hun personeel onder hoge druk te zetten.

Uitzendkrachten in staking: een idee om te overwegen

Voor de uitzendkrachten van Audi Brussels was de stakingsdag een werkloosheidsdag. De directie heeft natuurlijk deze gelegenheid gebruikt om te proberen de uitzendkrachten af te koelen van hun eventuele sympathie voor het idee van de collectieve strijd.

De burgerij moet er zich niet te snel over verheugen. Het geheel van de arbeidersbeweging toen die sociale vooruitgang boekte, bestond uit tijdelijke krachten. Niemand had toen enige werkzekerheid en ondertussen is dat een illusie gebleken te zijn. Het is precies door de onzekerheid van hun bestaan dat de werkers hebben geleerd dat hun enige middel om zich eruit te redden de solidariteit was.

Audi zal niet de eerste fabriek zijn die ooit verlamd zal worden door uitzendkrachten in staking. Want wat kan hier draaien zonder het werk van de uitzendkrachten en dat van de toeleveranciers?

NMBS: een kapitalistische politiek

Tijdens de staking aan de NMBS hebben de stakers de lastertaal van de politici en van de media moeten verduren. Ze zijn als geprivilegieerden afgeschilderd die niet wilden afzien van twee recupdagen.

De spoormannen, zoals alle werkers, hebben gelijk om niet te aanvaarden meer te werken voor minder geld, vooral als men denkt aan alle aanvallen die ze al hebben verduurd en die hen nog verwachten.

Want het was opmerkelijk dat BPost en Proximus vaak als voorbeelden werden geciteerd door Cornu en andere vertegenwoordigers van de regering. Ja, voor deze leiders, moet de NMBS op termijn honderden miljoenen euro winst opleveren aan privé aandeelhouders, zoals het het geval is bij BPost en Proximus. Dit is wat voor hen een succes is.

In deze bedrijven die vandaag voor de helft in privé handen zitten is dat ten koste van de tewerkstelling gedaan. 7000 spoormannen die op pensioen vertrekken zullen niet vervangen worden. Dit zal ook ten koste van de werk- en veiligheidsomstandigheden gedaan worden: verlengde werkdagen voor de bestuurders en seingevers, beperkte pauzes. En dit ten koste van de aangeboden dienst: duurdere biljetten, geschrapte lijnen, gesloten loketten.

Alles dit om een paar aandeelhouders te verrijken? Dit is niet aanvaardbaar, noch bij de NMBS, noch elders!

Optima: failliet van het business socialisme

Enkele dagen na zijn bank- en verzekeringslicentie te hebben verloren is de bank Optima failliet verklaard. Ondanks het depositogarantiestelsel tot 100 000 € zouden de spaarders tot 30 miljoen € kunnen verliezen. Wat de 160 loontrekkenden betreft, riskeren ze hun werk te verliezen en zelfs hun vergoeding.

Samen met de moeilijkheden van Optima zijn er verdenkingen van geldverduistering door de directeur, Jeroen Picqueur, in de pers. Er was ook sprake van zijn luxueuze levensstandaard. Luc Van Den Bossche, oud directeur van Optima en oud minister SP.a wordt ook beschuldigd te hebben meegedaan aan verdachte praktijken.

Optima was maar de nieuwe versie van Ethias Bank die zelf in de moeilijkheden zat voor gelijksoortige redenen, toen ze nog bestuurd werd door Steve Stevaert, oud leider van SP.a. Een verhaal dat nog verder gaat in het verre verleden van de Socialistische partij gezien Ethias in 2004 was ontstaan uit de verandering van de Omob, na een opzienbarend schandaal over de financiering van socialistische politici. En het verhaal van de Omob zelf, dat in 1919 is opgericht, geeft veel voorbeelden van gelijksoortige verdachte praktijken.

Natuurlijk zijn de politici van de CD&V, die net uit het Arco-schandaal zijn uitgekomen, niet in de beste plaats om hen de les te lezen. Wat de rechtse politici betreft, die geldverduistering en fiscale fraude van de grote banken hebben beschermd en vandaag nog beschermen, hun verontwaardiging is gewoon een gelegenheid om op de socialisten te slaan.

Voor de werkers blijft dit een les over hoe de deelname van de leiders van hun partijen en vakbonden aan de instellingen van het kapitalisme hen sinds meer dan 100 jaar heeft bedorven.

Besparingen voor iedereen, maar niet voor het leger!

De regering Michel heeft beslist het budget voor Defensie te verhogen: die gaat tegen 2030 verdubbeld worden van minder dan 4 miljard naar bijna 7 miljard euro per jaar.

9,2 miljard euro zullen besteden worden aan de aankoop van materieel voor de jaren 2020-2030. Bijna 4 miljard voor de aankoop van nieuwe gevechtsvliegtuigen, de rest voor pantservoertuigen, twee fregatten, 6 onbemande luchtvaartuigen... De Belgische Staat zal op deze manier zijn militaire operaties kunnen doorvoeren in Afrika en in Midden-Oosten naast de NATO.

Hoeveel scholen zullen niet gebouwd worden? Hoeveel verpleegsters of leerkrachten zullen niet aangeworven worden, om het militaire budget te kunnen verhogen? Geen enkele van deze militaire operatie dient ertoe de vrede te brengen, maar het geld wordt niet voor iedereen verloren: de wapenfabrikanten zijn zeer blij!

Westerse troepen moeten buiten Irak en Syrië!

Vanaf deze zomer zullen er Belgische F-16 opnieuw steden die onder controle van Daech in Irak en Syrië bombarderen, als steun aan de Sjiitische en Koerdische milities. Maar de ngo's klagen terecht de gewelddaden tegen de burgers aan die door deze milities worden gepleegd en het feit dat niets is voorzien om de burgers in staat te stellen de bombardementen van de NATO te ontvluchten.

De oorlog tegen Al-Qaeda had Daech gebaard.

Welke nieuwe monster zal uit deze oorlog voortkomen?

Aleppo na beschietingen

De Domiz vluchtelingenkamp in Iraaks Koerdistan

Geen vakantie voor de bezuinigingspolitiek

Sinds zijn intrede in 2014 is de regering Michel (MR) de bezuinigingspolitiek van de regering Di Rupo (PS) blijven voeren. In alle diensten, bedrijven en administratie die afhankelijk zijn van de federale regering is het de bedoeling op 4 jaar 20% te besparen. Hoewel deze maatregelen ruime delen van de werkers treffen, zijn hun gevolgen vooral bekend voor de categorieën die hun woede hebben geuit, de enen door de strijd, zoals de cipiers en de spoormannen, en de anderen door verklaringen en symbolische acties, zoals de magistraten.

Zo heeft de politiek van het niet-vervangen van vertrekken sinds 2014 bijna 1 200 posten van cipiers op 7 000 geschrapt. Recupdagen nemen wordt onmogelijk terwijl veel activiteiten van de gevangenen, uitstappen, werk, opleiding, bezoek, worden afgezegd zonder commentaar van de media.

Wat de magistraten betreft, beschuldigt de eerste voorzitter van het Hof van Cassatie, Jean de Codt, het Justitieplan "een groot sociaal plan" te zijn, dat veel banen schrapt, ten nadeel van de magistraten en van het justitiepersoneel.

De overheidsinvesteringen die in 25 jaar al met 50% gedaald zijn, gaan nog meer verminderen. Nochtans tonen de rampzalige staat van de wegen en tunnels in Brussel, van de scholen, het regen dat op kunstwerken valt... dat de toestand een breekpunt heeft bereikt.

En dit is niet gedaan!

In april had vice-premier Kris Peeters gewaarschuwd: "in België leeft iedereen boven zijn stand, de werklozen, de werknemers, de gepensioneerden". 7 à 9 miljard € nieuwe besparingsmaatregelen worden voor september voorzien. Het rekenhof heeft al gewaarschuwd: "de verhogingen van de accijnzen op brandstof, alcohol en tabak zullen niet voldoen »

Om te besparen wil Peeters "de pensioenhervorming doorvoeren", dwz de stortingen aan de werkers en gepensioneerden nog meer verminderen. Na het optrekken van de pensioenleeftijd tot 67 jaar en wat snoeien in het pensioen van de agenten van de openbare diensten herhaalt Bart De Wever "dat er wat vet overblijft in de sociale zekerheid".

Wat de gewestelijke regeringen betreft, of ze nu door de PS of door een coalitie zoals op federaal niveau worden bestuurd, leiden ze dezelfde bezuinigingspolitiek in de materie waarvoor ze bevoegd zijn.

Maar de regeringen beperken zich er niet toe alle budgetten van de overheidsdiensten die nuttig voor de bevolking zijn, te verminderen en hun werking tegen te houden. De politiek die ze leiden heeft ook als doel de enkele rechten die de werkers nog beschermen tegen de uitbuiting, te vernielen.

De wet om "de arbeidsmarkt te hervormen" die minister van werk Peeters voorbereidt, zou, als men hem laat doen, de einde van de 38uren werkweek betekenen, samen met werkuren op verlangen van de baas, gratis overwerk en gunstige ontslagvoorwaarden, nog meer beperkingen aan het stakingsrecht...

Deze antisociale politiek is niet specifiek aan de Belgische regering. Die wordt tegelijkertijd overal in Europa en in de wereld geleid. Dit is de prijs van een systeem waarin een minderheid rijken zich verrijkt door de uitbuiting van de werkende mensen. De hebzucht van de kapitalisten kent geen limiet, en kan de hele maatschappij eeuwen achteruit trekken.

De werkers hebben alle redenen zich niet te laten doen. Nooit hebben we zoveel rijkdom gemaakt als vandaag. Dit is in de kluizen van de kapitalistische klasse dat men moet gaan zoeken om de middelen te vinden om iedereen een waardig leven te verzekeren. Daarom moeten de mobilisaties van de vorige maanden maar een begin zijn!

60 000 mensen hadden op 24 mei in Brussel betoogd

De strijd ligt voor ons!

Vorige zaterdag was de titel de Franstalige krant Le Soir dat er toch geen sociaal vuur was geweest. De burgerij moet er zich niet te snel over verheugen!

Als er een mislukking is geweest, komt die van de kant van de bureaucratische leidingen van de vakbonden die één dag tot de staking "tot de finish" oproepen om de dag nadien die uit te verkopen tegen een schamel akkoord.

Maar de werkers die zich gemobiliseerd hebben, hebben alle redenen om er trots op te zijn. En zeker zij die gestaakt hebben ondanks de bedreigingen en de media die van hen kwaadspreken.

Sommige gebruikers waren echt boos op de stakers van de NMBS? Ja zeker. Maar de steun waarvan de stakers hebben genoten was groter dan wat de media hebben willen doen geloven door de meningen die ze in de uitzendingen willen tonen, goed te kiezen. Veel werkers keurden de staking goed. Zij die met de trein naar hun werk gaan zijn onrustig over de voorziene besparingen die het openbaar vervoer nog meer in de war zullen sturen. En op een grotere schaal hebben veel werkers zich geïdentificeerd met de actie van de spoormannen, van de cipiers of van de vuilnismannen, omdat ze zich verdedigen tegen aanvallen die alle werkers kennen, hoe dan ook de sector waarin ze werken. Niet alleen de spoormannen of de cipiers zien dat de jacht op winst en de besparingen om een handvol mensen te verrijken, ons te pletter rijden. Dit gaat zo ver dat zelfs de magistraten overwegen om de staking te gebruiken! Het feit dat ze zo lang hebben gehouden, ondanks de druk van de regering, van de media en ondanks de verraad van de syndicale leidingen, zet aan tot respect et fierheid.

De stakingen hebben aan iedereen herinnerd dat niets kan draaien zonder de werkers. Zonder hen zijn er geen treinen die rijden, wordt de post niet uitgedeeld, bezwijken de steden onder de vuilnis, stijgen de vliegtuigen niet op en klagen de bazen luidkeels over de verloren winsten! Waarom zouden het de werkers zijn die opofferingen moeten doen en niet de kapitalistische klasse die als parasiet leeft op de hele maatschappij. Een dun laagje kapitalisten die niet alleen niets creëren, maar de rijkdom die door de werkers wordt gemaakt verduisteren. De mobilisatie was nog niet sterk en vastbesloten genoeg om de regering en het patronaat terug te dringen. Maar de onrust en de woede tegen de onrechtvaardigheid die elke werker individueel aanvoelt, zijn begonnen op straat collectief geuit te worden. En ondanks de kwader trouw van de media zijn ze het thema van veel gesprekken geworden. Zelfs diegenen die niet staakten en die zich niet hadden verplaatsten voor de betogingen zijn hierdoor aangemoedigd om met vrienden of familie te bespreken wat niet goed gaat. Niet meer zwijgen is al een grote stap!Ja, de collectieve strijd is de goede weg en het is de enige waarvan de werkers iets kunnen verwachten.

Het ABVV roept tot de algemene staking op 24 juni op. Men moet actie voeren om zoveel werkers mogelijk deze dag actief te krijgen. Maar men moet het doen zonder illusie te koesteren. Een vingerknip van de syndicale leidingen die zo vaak de belangen van de werkers hebben verraad, gaat niet volstaan om de werkende mensen hun zelfvertrouwen en strijdlust zomaar terug te geven.

Maar voor al diegenen die overtuigd zijn dat het alleen door de strijd dat de werkers respect kunnen afdwingen, is de voorbereiding van de staking en de staking zelf de gelegenheid om banden te creëren of te versterken en in hun kringen te discussiëren.

Ver van ontmoedigend telt dit voor de toekomstige strijd. Want deze stakingsdag van 24 juni zal niet de laatste zijn. Dat de syndicale leidingen ertoe oproepen of niet, zullen de werkers geen andere keuze hebben dan zich collectief te verdedigen. De regering bereidt zich al voor om in juli een nieuw besparingsplan van 8 miljard euro te beslissen die extra zullen komen bovenop diegenen die al beslist zijn en die onverdraaglijk zijn. En in alle bedrijven dringt de crisis het patronaat ertoe om steeds meer en steeds harder te eisen van de werkers.

De arbeidersklasse zal zich niet eeuwig laten doen. De echte stakingen moeten nog komen. En hoe meer we vanaf nu op onze eigen krachten rekenen om ons te organiseren, hoe minder we afhankelijk zullen zijn van de syndicale leidingen, en hoe meer kans we zullen hebben te winnen.

80 jaar geleden: de stakingen van 1936

1936 is het jaar van het eerste betaald verlof, een verovering die vaak wordt toegekend aan de regering van het Front Populaire in Frankrijk. Maar als er dit jaar rechten veroverd zijn door de werkers, is het vooral dankzij een geweldige stakingsgolf die in Frankrijk in mei 1936 gestart was en die weerslag tot in België heeft gehad.

Het Front Populaire in Frankrijk

Het Front Populaire in Frankrijk was een verkiezingscoalitie tussen de communistische, socialistische en radicale partijen. Deze coalitie was gemaakt om te antwoorden aan het verlangen naar éénheid van de werkers in de context van de crisis van 1930 en uit vrees voor een nieuwe overwinning van het fascisme, terwijl de fascisten al in Italië en in Duitsland aan de macht waren en daar de arbeidersorganisaties hadden verpletterd.

Het Front Populaire won de verkiezingen van mei 1936. De communistische partij onder andere had zijn stemmen verdubbeld met 1,5 miljoen kiezers. Maar de verkiezingsoverwinning mondde eerste uit in eindeloze onderhandelingen om een coalitie te vormen tussen de socialistische en radicale partijen.

De werkers met de hulp van militanten van de communistische partij en van de vakbond legden dan het werk neer. De staking startte in Le Havre en Toulouse en bereikte einde mei Parijs. En gedurende bijna de hele maand juni verspreidde de staking tot nieuwe categorieën, tot de bedienden van warenhuizen en de poetsvrouwen. Met 2 miljoenen stakers en 9000 bezette bedrijven was de beweging erg grootschalig en het

patronaat aanvaarde toe te geven. Akkoorden zijn getekend over het erkennen van syndicale rechten, over collectieve overeenkomsten en een belangrijke opslag. Samen met wetten over de 40-uren werkweek die als 48-uren werd betaald en de invoering van betaald verlof. Maar de dag na de tekening van deze akkoorden gingen de stakingen door en het aantal stakers nam zelfs toe.

Stakers in Gent in 1936

Het verraad van het Front Populaire

Alleen de CGT-vakbond en de communistische partij had genoeg gezag om een einde te maken aan deze stakingen. En de stalinistische leiders van deze organisaties speelden deze rol, tegen de wil van velen onder hun militanten. "Je moet een staking kunnen stoppen vanaf het moment dat genoegdoening gekregen is", verklaart op 11 juni de communistische leider Thorez.

Het betaald verlof en de 40-uren zijn in de geschiedenis gebleven als "veroveringen" van het Front Populaire. Maar geen van deze maatregelen stond in zijn programma. De socialistische Blum en zijn regering hebben die goedgekeurd enkel met het doel de stakingen te stoppen.

De stakingen in België

In België hadden verkiezingen op 24 mei plaatsgevonden: de fascistische partijen hadden in het hele land stemmen gewonnen. Op 25 mei waren twee socialistische militanten uit Antwerpen door fascisten vermoord. En dit is in de haven van Antwerpen dat een algemene staking op 2 juni 1936 gestart is tegen de mening van de vakbonden. De stakers eisten een opslag. Een week later op 9 juni legden 3000 mijnwerkers in Luik het werk neer. Op 12 juni lag het koolgebied helemaal plat en de werkers bezetten de FN-fabriek in Herstal. Op 15 juni waren er 250 000 stakers in het land, op 18 juni 500 000.

Op 17 juni had premier Paul van Zeeland de eerste nationale Arbeidersconferentie opgeroepen onder de invloed van wat er in Frankrijk gebeurde. Patronaat, vakbonden en regeringen tekenden een akkoord over het minimumloon, de 40-uren werkweek in de zwaarste sectoren, de syndicale vrijheid, en 6 dagen betaald verlof.

De stakingsbeweging stopte helemaal aan het einde van de maand juni.

In 1939, voor de tweede keer in de eeuw, stortte het kapitalistische systeem in crisis de wereld in de barbarij van de wereldoorlog.

De arbeidersklasse zou een einde hebben kunnen maken aan de werkloosheid en aan de ellende en de voorbereiding van de oorlog hebben kunnen stoppen, maar hiervoor had men de burgerij hebben moeten omverwerpen, een vooruitzicht waaraan de stalinistische communistische partij al de rug had toegekeerd.

De stakingen van mei-juni 1936 blijven een geweldige demonstratie van de kracht van de werkers. Maar dit is ook het voorbeeld van een verraad van de verlangen van de arbeidersklasse door haar traditionele organisaties, en van een gemiste gelegenheid om de loop der geschiedenis te veranderen.